

Azokat a némán hagyott pillanatokot, azokat a könny áztatottakat, azokat a maró, értetlen perceket tele fel-nem-tett kérdésekkel és ki-nem-mondott válaszokkal most mind ezekbe a sorokba sűríttem. Megpróbálom az eddig felfedezett és felfedezetlen önmagam részeit, eddigi léteimet, mindent, vagy legalábbis ennek a mindenségnek legvöröslőbb velejét ezekbe a gépelt szavakba ültetni, hogy ilyen módon (is) érthetőbbé váljak. Hogy ilyen formán megvallhassam mindazt, amit eddig nem mertem, nem tettem még.

I.

Sosem tanítottak meg kommunikálni. Megtanultam a hangokat, a szavakat, az összes *kérlekszép*ent és *bocsánatot*, hogy hogyan köszönjük meg az ebédet, hogyan szólunk udvariasan felnőttekhez, hogyan suttogunk és hogyan nem kiabálunk, de azt már senki se mutatta meg, ezek a folyamatok innen merre és hogyan folynak tovább. Nem kaptam hozzá térképet, így amikor kinyitom a számat, sokszor nem is jön ki rajta semmi - főleg akkor, amikor valami igazán fontosat szeretnék mondani - mert felszáradnak azok a jól betanult szavak. Egyszerűen eltűnnek a nyelvemről, igazi jelentésükkel együtt, csak száraz definíciókat hagyva maguk mögött. Csak a rideg tudás marad, ami senki szívéhez nem köthet engem, képtelen.

De ha meg magamtól kéne ismernem ezeket az utakat, akkor azt kiverték belőlem az évek. Pont elégszer ütköztem már zárt ajtóba vagy beszéltem résnyire nyitotthoz - igaz, se rés, se kilincs nem volt látható - hogy később a tágra nyitott ajtókon se legyek már képes belépni.

Emiatt nem is szoktam beszélni magamról. Magamtól nem. Nem hiszek abban, hogy "ÉN" érdekli a környezetem, vagy ha érdekli is - és én ebben képes vagyok hinni és megbízni - nem találom rá, nemhogy a megfelelő szavakat, magát a megfelelő pillanatot sem. Jó, tulajdonképpen csak nem merem magamtól elkezdni, ezért mindig csak várok. Hátha valaki rákérdez valamire, hogy pont úgy belekérdez valamibe, hogy én elmagyarázhassam, miért is vagyok olyan, milyen, miért is vagyok úgy, ahogy. Persze ez szinte sosem történik meg, egy nagyon egyszerű dolog miatt: ez nem így működik. De én ezt bármennyire is belátom és értem, továbbra se vagyok képes meglépni. Így viszont a súlyok, a fájások, a minden éves téli halál - de az az igazi, ahol nem csak azt motyogom kétnaponta az aggódó kérdésekre válaszul: *a szokásos szezonális szar* - és még annyi minden más, mind ismeretlenül és magányosan múlnak el bennem, már ha egyáltalán múlnak.

Cserébe megtanultam ezeket egyedül kidolgozni magamból. Táncolok, énekelek, a legbénultabb helyzetekben megnézek valami sírós filmet: így vagy úgy, de kihergelem magamból a görcsöket. Írok is persze, verseket. Nekem lírában jönnek inkább ezek a dolgok, legalábbis ott kezdtem évekkkel ezelőtt és lehet ott is ragadtam egy kicsit a megszokások és a maximalizmusom miatt talán. Én egyszerűen így tanultam meg érteni

magamat, így értetem meg legtisztábban a gondolataim, érzéseim, de az évek során, ami eredetileg mankómmá lett, lassanként elavulttá vált. Egyszerre jutok el vele több és egyben kevesebb emberhez. Mert aki így megért, esélyt kap arra, hogy teljesen, minden rostommal és apró szemcsémmel együtt megértsen, viszont aki nem érti a soraim, az kívül ragad. Nem direkt zárom ki őket, ez bennem sosem szándék, egyszerűen csak nem érzem úgy, hogy lenne más olyan eszközöm, amin keresztül ilyen pontosan fogalmazhatnék magamról, ilyen őszintén. De végső soron talán nem is maga a vers formátuma az, ami nekem ilyen nagy biztonságot ad, hanem annak szövegminősége. Egy versben írhatom azt, hogy

*“Mellebbe túrva kutat remélve másvilágnak édes ízét,
De csak folyton folyvást fejjel önmagának szalad
S mintha nem kongna már eléggé feje az üres éjszakák csöndjétől,
Most önmaga harangnyelvéné válva múlik ketté.”*

vagy hogy

*“Nem bűv már belém, mégis húsomban él
S mint kegyetlen gyermek sír kongó vénáimba fullasztó,
Vérvörös sikolyokat, metszve sajtó alakomat ketté. ,*

mert ezeknek a soroknak és szavaknak egy versben van létjogosultsága. Ha bármi ilyesmit viszont élőbeszédben mondok, csak még nagyobb zavart szül. Ilyet normális ember nem mond. Másrészt pedig, bármennyire is őszintének érzem ezeket, végső soron mégiscsak agyon-szerkesztett, agyon-gondolt sorok. Többek között ezért is dolgozom magamat most inkább prózai formában, hátha végre ennek is megtalálom a rámhúzható igazságát.

II.

Amennyire emlékszem, a karantén alatt kezdek el írni. Első verstöredékeim, de már nagyot akarok alkotni. Minden sor végére odaírom a szótagok számát, üzenetet próbálok a sor eleji betűkbe rejteni és nem egy helyen jegyzetelgetem a kiszámolt rímképleteket. Egy nagy alakú, gyönyörű piros borítójú füzetbe írom ezeket grafittal, félhalványan. Az elején még látni a radír nyomokat, de azokat egyhamar felváltják az áthúzások, satírozások. Magányom, első (fájdalmas) szerelmem és túlságosan is egyértelműnek tűnő öngyűlöletem fizikai emlékeivé válnak így ennek a füzetnek első oldalai, mielőtt telefonom Jegyzetömb-jéhez nem fordulok, ahová azóta is pötyögöm soraim. Egy rémült tinédzser vagyok, aki úgy érzi a világ kizárja őt magából, így sértődötten ő maga is kizárja a világot*, akinek épp most hullik darabokra a még megmaradt jövő- és énképe**, aki úgy érzi senkivel sem oszthat meg semmit, hogy annak a valakinek a darabjai, aminek véli felfedezni önmagát, nincs biztonságban, amit addigi tapasztalásai tökéletesen igazolnak is számára.

II/*.

Alsó osztályban volt az osztályfőnökünk asztalán egy kis fémdoboz (talán egy londoni double decker volt rajta), amibe anoníman vagy névvel ellátva lehetett kis cetliket írni valami témáról vagy problémáról, amiről szerettünk volna beszélni. Ezek az osztályterem hátuljában lévő kanapénál lettek mindig felolvasva, ahol osztályszinten mindet meg is beszéltük. Én csak egyszer írtam ilyen cédulát.

Nekem akkor összesen egy barátnőm volt, ő viszont a legjobb. Mindent együtt csináltunk, kizártuk magunkat az osztály életéből, ez viszont azt jelentette, hogyha ő beteg volt, én egész nap egyedül voltam. A szünetben ilyenkor mindig egyedül sétálgattam az udvaron, senki se akart velem játszani. Gondoltam ha írok a dobozba, majd beszél az osztálytársaimmal a tanárnéni és utána majd engem is bevesznek. Egyik délután elő is került a cédulám, a tanárnéni kérdőre is vonta őket, de ennek csak visszatámadás lett a vége '*Én nem akarok velük játszani!*' mondták '*Ők hívnak engem, csak mindig visszautasítom!*'. És akkor belém nyilallt egy akkor pár hetes emlék, amit azóta is magammal cipelek mindenhová.

Az udvaron sétálok, egyedül. Épp a mászóka mellett haladok el, amikor két lány odajön hozzám, hogy nem játszanék-e velük. (Már nem emlékszem kik voltak pontosan, de tudom, hogy osztálytársaim voltak, ismertem őket és bár talán nem kedveltem őket különösebben, de közelről sem utáltam őket.) Én pedig erre a kérdésükre automatikusan nemet mondok, rájuk mosolygok és továbbmegyek. Amikor odajöttek hozzám, az volt az első gondolatom: *Biztos csak szánalomból jöttek ide és úgy minnek csatlakozzak? Nem akarok zavarni, így jobb lesz mindenkinek.*

9-10 éves lehettem és azóta se tudom, ez nekem honnan jön. Éspedig azóta is ott motoszkál bennem ez a felfogás, ez az automatikus *úgyis-csak-udvariasak-akarnak-lenni-, -inkább-megyek-tovább-egyedül*. Nem feltételezem, hogy kedvelhető vagyok, hogy kedvelnek az emberek. Meggyőződésem, hogy durvának és furcsának tartanak, egészen addig, míg nem biztosítanak engem az ellenkezőjéről. Nem haragszom rájuk vagy ilyesmi, ezek mind belőlem jönnek, a szorongásaimból, így van bennem egy mély, kimondatlan egyetértés ezekkel az "állításokkal". Ezek mind számomra furcsán egyértelműek és ezek egyértelműsége is sokszor csak fejben fáj. Mert tudom, hogy nem igaz, TUDOM mennyi ellenpélda van mindre, de nagyon nehéz ezeket mind kigyomlálni. Persze már fogynak, egyre gyengébbek a gyökereik, de még egy jó pár év, mire ezek teljesen eltűnnek, már ha el tudnak egyáltalán.

5-6 éves korom óta hegedülök, de már ovisként bent ültem nővérem szolfézs óráin. Én zenén nőttem fel, és jó voltam, nagyon sokáig akár a legjobb is. Volt fülem a szolfézshoz, fogékony voltam és egyike azoknak a gyerekeknek, akik imádták is azt. Szerettem hegedülni, színpadra állni és szerepelni, és a tanárim láttak is bennem potenciált. Versenyekre jártam és bár csak egyszer végeztem első helyen, mindig ott voltam a tetején. Kijutottam az országos döntőbe, felvettek zenei szakgimnáziumba és *TUDTAM*, hogy nekem ez az utam.

Egészen 9-dik félévéig, a karanténig. Már szeptembertől éreztem valamit magam körül, magamban, de csak később tudtam igazán megfogalmazni. Az osztálytársaim sokkal jobban akarták, mint én, sokkal több időt és energiát öltek bele, így amikor beütött a karantén és végképp magamra maradtam, minden maradék motivációmot elvesztettem. Alig gyakoroltam, csak a Skype-os óráim előtt vettem rá magam egy-egy rövid órára, de azokat is teljes görcsben szenvedtem végig. Így pedig képtelen is voltam a fejlődésre, egy helyben toporogtam, amit tanárim szóvá is tettek, ezzel engem még tovább frusztrálva, tovább szorítva gyomromban a csomót. Először csak az iskolapszichológusnak voltam képes kimondani: abba akarom hagyni.

Viszont fogalmam se volt, a hegedű nélkül mégis ki lennék. Én úgy éltem meg, általános iskolában én voltam A Lány, Aki Hegedül. Ez volt az én különlegességem, ez volt az én fő karakterisztikám, és így, hogy ezt eldobnám magamtól, úgy éreztem nem maradna belőlem semmi. Fogalmam se volt, ki más lehetnék ezen kívül.

De nem csak magammal, szüleimmel és tanárimmal is meg kellett erről küzdenem. Szerencsémre az ellenállást apránként felváltotta a megértés, így lassanként le is adhattam a szakot, így végül szolfézs szakon fejeztem be a gimnáziumot, lassanként pedig látóterembe került a színjátszás, a színház világa, aminek képe azóta csak egyre bővül és tágul előttem, és bár fontos részévé vált lényemnek, nem csak ez határoz meg. Mert egyben én vagyok az, aki mindig segít, aki szeret olvasni, akinek kreatív ötletei vannak, aki nagyon finom kakaós muffint süt. Sikerült megtanulnom magamat sokkal sokoldalúbbnak látnom, mint azelőtt.

Még azért évekig visszajártam a zeneiskolai szimfonikus zenekarba, ahol fontos szerepet is töltöttem be, de nemrég ettől is el kellett válnom. Olyan irányba megy az utam, hogy már egyszerűen nem fér bele az életembe. Bevallom, azért kicsit ijesztő ezt magam mögött hagyni, végülis ez az utolsó kapcsolódási pontom ehhez a múltamhoz. Mondjuk írok dalokat, zenélek a barátaimmal színpadon vagy akár magányos próbatermekben is, de ez mégis egy búcsú. És a búcsú valahol attól búcsú, hogy egy kicsit nehéz. Hogy mindennek ellenére még maradnék egy kicsit az ő ismert és kitapasztalt zugaiban, bármennyire is tudom, nekem *máshol* van dolgom, és hogy abban a *másholban* egy kis idő után sokkal kényelmesebb lesz.

III.

Vajon mennyire létezem a világban? Mármint, része vagyok mások történetének? Csak mert úgy érzem leginkább egy furcsa, csapzott griffmadár maradvány vagyok a sok kisreál jelenetben. Ha például megpillantanak valaki álmában, rám csodálkoznak, de tudják a nevemet. Ébren viszont nem hiszem, hogy gondolnak rám, a villamoson se látnak, csak egy szürke foltot.

Ha egy régi osztálytárs szembejön az utcán, meg vagyok róla győződve, hogy nem ismer fel. Egy nyári szünet vagy akár egy hétvége során, ha egy barátommal nem beszélek, nem hiszem, hogy gondolnak rám, így amikor azt mesélik később, hogy miről jutottam az eszükbe legutóbb, teljesen elképedek. Látszólag nem hiszek a saját létezésemben, és nem tudom miért. Rémisztó erre néhanapján rádöbben, felfogni azt, hogy én - önmagam szerint - nem vagyok.

Pedig tudom, hogy én mennyit gondolok barátaimra. Tudom milyen fontosak nekem a tőlük távol töltött percekben is. Most is az jár a fejemben, vajon hogy mutassam majd meg nekik ezt az írásom? Hogy ők vajon, hogy állnak a feladataikkal? Talán ők is így éreznek, mint én? Vagy ezzel egyedül vagyok így? Ez persze statisztikailag lehetetlen, mégis, nem tudom ezt elképzelni róluk.

Ez meg a másik! Nevetséges, mennyire meg vagyok győződve arról, hogy mindenki mennyire baromira elégedett magával, hogy mindenki egy magabiztos, összeszedett, tökéletesre járatott ember, hogy semmiféle szorongásuk sincs, hogy nekik biztos nincs FOMO-juk, hogy ők sose félnek, nincsenek problémáik, vagy ha vannak is, azokat azonnal tudják kezelni a lehető legérettebb módon! Mindennek a lehetetlenségnek pedig egészen addig bedőlök, amíg arcomba nem tolják a valóságot, mi szerint (állítólag) ők is csak emberek. Emberek, akik ugyanúgy kételkednek magukban és döntéseikben, emberek, akik ugyanúgy hibáznak néha, mint én, emberek, akik gondolnak és törődnek - nemhogy környezetükkel - akár velem személyesen is. Igen, Gondolnak Rám. Minden jel arra utal, abba az irányba vezet, hogy mégis Vagyok. Lennem, létezniem kell, legalábbis, ha más nem, valaminek lennie kell a helyemen, amit odamondanak, amit odaszeretnek helyettem. Ami egy Én-t ad nekik.

Valami van. Ezt innentől kezdve vegyük ténynek, legalábbis a további okfejtéshez elengedhetetlen. Valami van, oké, elfogadjuk. A következő kérdés viszont az: ez a valami, mégis milyen sűrű? Mert otthon, a szobám biztonságában, a fejemben egy félig-faragott kődarab van. Közel sincs kész, még alig látni a formákat, mindenütt por és törmelék, viszont tapintható. Megkérdőjelezhetetlenül súlyos és tömör. Ezt viszont még nem görgethetem ki az utcára. Külső szemlélőnek értelmezhetetlen még, túlságosan durva a felülete és még az sem biztos egyáltalán, hogy kiférne az ajtón. Azt már viszont megállapítottuk, hogy Valami Van, tehát ha ez a Valami nem ez az, de

mégis ezzel a *Én*-kezdeménnyel gondolati rokonságban áll - tekintve, hogy nem áll szándékomban magamról hamis, önmagamtól idegen képet festenem - akkor ez a Valami nem lehet más, csupán egy egyszerű puha drót armatúra, egy ügyetlen kis váz, amire lassan, egészen lassanként már tapadnak fel a gyurma- és agyag-cafatok, már formálódik az eredeti kép érzete, annyi különbséggel, hogy ez teljesen másik irányból épül, mint az otthoni kődarab. Így keletkezik tehát a Valami és a valami közti furcsa ellentét és egyben képtelen szövetség.

Sokszor úgy érzem, a barátaimnak én ez az alig körbe tapogatott drót baba vagyok. Ezt nyújtom nekik, mert szavak leginkább csak a kezemben vannak, a szám üres és egy-egy kérdésig kifejezetten néma is marad. Úgy érzem becsapom őket, de egyszerűen nem merem eléjük gurítani a súlyos követ, mert - Nem is igazán tudom miért... Talán félek, nem bírnák el, nem bírnának velem? *Talán gyengének tartom őket?* Talán félek, megrongálnák vagy épphogy teljesen érintetlenül hagynák? *Talán nem bízok bennük?* Vagy talán ennyire rettegek "sok" lenni? Ki találta ezt ki egyáltalán? *Sok...*

Persze már tanulom a létet. Tanulom, hogy kell ölelést, segítséget kérni és ha más nem, hagyom megmagyarázatlan, néma könnyeimet beszélni szám helyett. Magam mellé engedem azt a kedvességet és szeretetet, amitől annyira rettegettem, aminek közelsége hosszú éveken át a legviszolygtatóbb érzés volt számomra.

NAPFÉNY.

Hihetetlenül hiányzol. Nem hiszem, hogy lesz valaha olyan pillanat, amikor nem fogsz. Nem gondolok rád mindennap, nem, nem is lennék rá képes, belerokkannék, de magammal hordozlak mindenfelé. Ruháidban, amikbe sose fogok belenőni, főztjeidben, amiknek már sose lesz olyan íze, mint régen volt, veled, minden almagerezdben és ősz hajkoronában téged látlak, kereslek.

És ezzel te lettél nekem a gyász. Szégyenlem, hogy ezzé tettelek, de egyszerűen a te szereted volt az, amin sose leszek képes túllenni, ami már mindig örök lesz bennem.

Hiányzik hangod. Bánom, gyűlölöm, hogy akkor már sosem vettem fel és rettegek, rettegek, hogy ezzel téged bántottalak. Félek távolságom lett valahol a véged; és tudom, hogy butaság, tudom, hogy te akkor is szerettél, tudom, fejben tudom, tudok mindent, de szívemben még nem sikerült teljesen megbocsátanom magamnak.

Nekem nem szóltak, hogy egyszer te már nem leszel, én ezt nem tudtam. Te örök voltál és megingathatatlan és mégis semmivé lettél a hátam mögött egy pillanat alatt. Eltűntél és én csak el se köszöntem. És öt év után is csak sírok utánad. Igaz, már halkabban, mint aznap este, már csak némán folynak könnyeim, és számon egy szó se jön ki. Pont úgy, mint aznap este.

De könnyeim, kérlek, ne vedd magadra! Azok csak azért vannak, hogy tisztára mossák arcomat. Az eső is csak azért esik, hogy utána kisüthessen a nap, és én is, akaratlan is egyre csak az éghez fordulok, keresem a fényt, de míg az egészen fel nem szárítja könnyeim, a mindennapi hajnali harmatot az én két szemem hinti.

Mert tudom, majd találkozunk. Néha remélem, még itt, hogy majd benyit sz az ajtón, szembe jössz az utcán, hogy egyszer hazajövök és ottmaradt illatod lesz előttem létedre tanúm, de tudom, mi már csak a túloldalon találkozhatunk.

Addig viszont mindenki elültetem bölcsességed, melegséged, szétszórlak a világban, hogy mosoly légy az arcokon, az arcomon. Istenem, de nehéz ezt befejezni, nem igaz, hogy ennyi szó elég legyen rád, de valahogy muszáj lesz... Végül is ezeket te már mind rég tudod, csak nekem kell még ezeket magamnak, neked (emlékednek), a helyedre mondanom, hogy a fájdalom helyére végre élet, fény kerülhessen.

Élet, fény a te nyomod.

Emléked örök

IV.

2020-ban, a karantén alatt coming out-oltam. Nagyon nyomta már a szívemet a dolog és beszélni akartam erről a szüleimmel. Az időzítés a lehető legrosszabb volt: december 6-dikán, Mikulás napján, nem mellesleg szüleim házassági évfordulójának napján sikerült ezt végül meglépnem. Együtt vacsoráztunk, nővérem már elment tusolni, de a szüleim és az öcsém még az asztalnál ültek. Nagyon nehezen hozakodtam elő a témával és emlékszem, nem is mertem a szemükbe nézni. Egy darab csoki papírt gyúrogattam, tépegettem. Végül nagy nehezen kinyögtem, hogy nekem a lányok tetszenek, emellett nem kifejezetten érzem magam lánynak. *Nembináris*, próbáltam nekik magyarázni. Az első felét még csak-csak elfogadták, ha más nem lenyelték, de nemem kérdése már nagyobb vitát szült. Nem megszületett ikertestvéremmel hozakodtak elő (akiről addig a pillanatig egyszer se hallottam), mondták, hogy csak zavarodott vagyok és, hogy csak emiatt meg amiatt érzem úgy magam, ahogy éreztem, érzem. Én pedig ott ültem velük szemben a vacsora asztalnál és csak sírtam. Öcsém ült mellettem, ő végig hallgatott.

Végül nagy nehezen felálltam az asztaltól és bezárkóztam a szobámba. Biztos kiabáltak még utána, biztos nem engedtek el olyan könnyen, de már nem emlékszem pontosan és tulajdonképpen nem is szeretnék. Percekkel később a nappaliból hallottam hangokat. Nővérem már lefürdött és nem értette mi történt. Az öcsém magyarázta neki egyedül (a legnagyobb megértéssel), mit is mondtam a szüleinknek.

Aznap este elhangzott pár ki-nem-mondottá-tehetetlen mondat. Legtöbbjüket megtanultam nem viselni, de volt egy-kettő, ami bőrömbe égett. Ezek viszont már nem tartoznak erre szövegre, se annak bármelyik olvasójára sem. Én magam is keveset gondolok már csak rájuk, nem is érdemes ezekkel a szavakkal sokkal többet foglalkozni, hisz képtelenek a változásra. A múlt ugyanolyan múlt marad, akárhány kimondatlan, néma, vágyott *bocsássmeg* is hangzott már el azóta.

Azt az estét követően több vitánk is volt ezzel a témával kapcsolatban, én mindegyiknél sírtam. Kiabáltam, szidtam a másikat, én is biztos otromba voltam, de emlékezni már alig emlékszem ezekre pontosan. Talán a legutóbbi (és egyben talán legutolsó) veszekedésünk, amire pár képnél vagy hangfoszlánynál jobban emlékszem. Amikor bejelentettem szüleimnek: 18-dik születésnapom alkalmából felveszek egy új keresztnévet.

Nyár volt, az étkezőben álltunk. Én futólag említettem a dolgot egy beszélgetés legvégén és ennyivel elintéztnek is szerettem volna tudni a dolgot, de persze nem így volt. A nem túl jó fogadtatásra válaszul, én viszont azzal próbáltam őket nyugtatni, hogy megtartom a születési nevem és soha fel sem merült bennem, hogy megkérjem őket, hogy hívjanak az új nevemen.

Nem, egy pillanatra se számoltam azzal, hogy ezt elvárhatom tőlük. Tulajdonképpen ezért is tartottam meg a másikat, hogy adhassak nekik a fejemben egy indokot, hogy mentsem őket. Pár napja meg is kérdezte egy

barátom, nem érzem-e emiatt azt, hogy a szüleim nem szeretnek engem azért aki vagyok, hogy nem is ismernek engem igazán, és én nevetve azt válaszoltam *dehogynem*. Nevettem, mert ez a mindennapjaim ki-nem-mondott egyértelműje lett. Hogy az osztálytársaim, akik még csak pár hónapja ismernek, már most sokkal közelebb vannak hozzám, a lényemhez, mint a saját szüleim valaha igazán lesznek. Fáj, amikor becéz az anyám és fáj, amikor valahol meglátom a régi nevem a kézírásával, fáj egyedül ülni a kerületi polgármesterség folyosóján és fáj utána egyedül sírnom a polgármesterséggel szembeni parkban.

Most egy kicsit dühös is lettem magamra, hogy megtartottam az előző nevem, hogy kiskaput, kibúvót hagytam nekik, de tudom, ha visszamennék se csinálnék semmit se másképp. Mert nem csak a szüleimet mentettem ezzel, hanem régi ismerősöket, barátokat, tanárokat, akiket nem mertem, soha nem is mernék megkérni, hogy hívjanak az új nevemen. Ettől persze nem fáj kevésbé, sőt... Mégis, valamennyire talán apasztja bennem ezt a születő undort, hogy legalább csak a csalódás nyomja a gyomromat. Hátha így valamivel nyugodtabban alszom éjszaka.

De azóta tényleg nem vitáztunk erről, nem is beszélünk róla és ha rajtam múlik, ez így is marad. Persze első kapcsolatomban is nagy megnyugvást hozott a családi házra. A volt barátom, úgy érzem, az ő szemükben gyógyírt nyújtott a "problémámra", de ez már csak egy apróbb tövis volt tulajdonképpen a rengeteg marás között. Kicsit több sikerrel zártam ki, mint az előzőeket, legalábbis szeretném azt hinni... Most ez így viszont egyszerűbb, hogy nem beszélünk ezekről, és a lehető legkevesebbet és legfelszínesebben gondolok csak rájuk.

V.

Hajnali öt óra van, ülök az ágyam szélén és képtelen vagyok visszaaludni. Egy idegen férfitől rettegek még ebben a nem múltó félálomban is. Összesen kétszer találkoztam vele, még a nevét se tudom.

Szombat este jöttem haza színházból. Nem volt egy túl jó előadás, legalábbis szerintem a rendezés nem szolgálta a darabot. Fáradt is voltam, nyugós is, már a buszmegállótól sétáltam hazafelé. Öt perc séta egyenesen. Kertváros, itt nem történik soha semmi, nem is félek, csak megyek haza. Egy férfi, aki szintén most szállt le a buszról, méterekkel előttem sétál az út túloldalán. Leszegett fej, fekete susogós széldzseki, göndör, ősz haj. Léptei viszonylag gyorsak. Egyszer csak megáll, és hátranéz, néz, majd továbbmegy. Egy pillanatra megzavarodok, nem értem, a fejem hátuljában viszont már ott a gondolat, csak még háritom: '*Biztos csak- , Biztos nem...*' Hosszú méterekkel később újra megáll, hátranéz, vár egy kicsit, majd továbbmegy. Így megy ez tovább és mindegyik hátrafordulásánál egyre egyértelműbb: engem bámul. Én csak megyek tovább és reménykedem, hogy

valamelyik sarkon befordul és eltűnik végre. Szinte észre se veszem, de idegességemben elkezdem egyre erősebben tenyerem húsába nyomni körmeim. Ötödik pillantás, hatodik, hetedik, majd megáll egy sarkon és néz. Nem mozdul, csak néz. Megállok. Már majdnem beértem őt, annyiszor állt meg. Én tágra nyílt szemekkel visszanezdek rá, nem merem levenni róla a tekintetem. El se hiszem, hogy most tényleg ez történik. Végül megfordul és lassú léptekkel befordul a sarkon. Pontosan jól tudom, hogy a sarok mögött ugyanúgy ott áll, mégis pár lépést tovább megyek, hátha tévedek, hátha ez most nem is igaz, hátha eltűnt végre egy idegen ház falai közt, vagy egy kert tujáiban, de nem. Ott áll a sarkon túl, és a kerítés árnyékából továbbra is rezzenéstelenül bámul. Nem mond semmit, nem is akar, tudom, hogy nem beszélgetni szeretne. Teljesen lefagyok. Nem merek továbbmenni. Csak bámulok vissza, körmeimmel nyúzom a tenyerem és próbálom nem elhányni magam. Kicsit butaságnak érzem, de nagy nehezen előkaparom a telefonom és felhívom az apukám. Mondom neki, hogy *'már jövök haza, mindjárt ott vagyok'*, közben pedig remegő léptekkel tovább indulok. Még mindig bámul. Elkezdem apámnak mondani, hogy *'nem volt olyan jó a darab'* és megkérdezem *'maradt-e még a délutáni tésztából'*. Két lépésenként hátranézek, szédülök. Végül nem bírom tovább, és mondom apámnak, hogy *'egy férfi bámul engem az utcában'* és elkezdek sírva rohanni. Akárhányszor hátra nézek, ő ugyanúgy ott áll és bámul és én tudom és ő is nagyon jól tudja, hogy én tudom és a fejemben ő ezt a tudást nagyon is élvezzi, amitől csak még rosszabbul leszek. Sírva rohanok hazáig, apám egyből nyitja is az ajtót, bemegyek, bezárja az ajtót és én teljes erőből elkezdek zokogni. Aznap este nagyon nehezen nyugszom csak le. Újra elkezdek félni a sötétben.

Napokkal később sétálok ki a buszhoz. Szerda délután öt óra. Orvosomhoz megyek időpontra. Miközben sétálok, próbálom értelmezni a pontos útvonalat a telefonomon, amikor egyszer csak felnézek és őt látom szembe biciklizni az úton. Fekete susogós szédzseki, göndör, ősz haj. Sötét tekintettel hajt el mellettem, végig bámul. Ezután az utolsó sarokig lépésenként pánikolva hátra fordulok. Ő egyre kisebb és kisebb, mígnem végül teljesen eltűnik, de azután is csak egyre idegesebben kapkodom hátra a fejem.

Most pedig itt ülök hajnali ötkor az ágyam szélén és nem merek visszaaludni. Attól kéne félnem, hogy vajon rendben lesz-e ma a tegnapi műtött sebem újrakötözése, hogy fájni fog-e, vagy csak szimplán aludnom kéne, de csak ő jár a fejemben és megállás nélkül rettegek. Hátamon érzem lassan már mindenhol a tekintetét és egyre képtelenebbnek tűnik az, hogy én egyedül jöjjek haza a ma esti színház után, vagy egyáltalán bármikor máskor. Rettegek ettől a névtelen, hangtalan férfitől, mert sajnos tudom, hogy van mitől rettegnem.

Igazából csak az a meglepő, hogy az eddigi 19 évem alatt ez az első ilyen esetem. Tulajdonképpen szerencsés vagyok.

VI.

Anya szeretnék majd lenni, de már most rettegek tőle. Rettegek, hogy elrontom, hogy olyan anya leszek, aki megjíjed, mikor önmagát látja vissza saját gyerekéből.

Mert tudom, hogy milyenek a génjeim. Tudom mi mindent fogok átadni szegény gyereknek már csak azzal, hogy megszüöm. Tudom mi minden szorongásom van, amit majd akaratlanul is ráragaszthatok, tudom mennyi defektem és hibám van, amik végzetes súlyokká válhatnak az életében.

És tudom milyen önző is vagyok. Tudom, hogy minden egyes alkalommal a karrierem mellett döntenék és ezzel meg is pecsételném az ő felnövését. Mert tudom, hogy csak akkor lehetnék jó anya, ha a 100%-omat adom bele. Ha reggeltől estig ott lennék mellette, olvasnám az okosabbnál okosabb nevelési könyveket, edzésre vinném, barátokhoz, ott lennék az összes iskolai előadásán az első sorban és mindenemmel azon lennék, hogy a legteljesebb életet adjam neki.

Természetesen jöhetne erre a teljesen logikus válasz: nem kell gyereket vállalni. És valahol igaz is lenne, de abba viszont a szívem szakadna meg. Mert valahányszor a Pinokkiót játsszák a színházban és a szülők, nagyszülők mind hozzák az ő kis krumpli gyerekeiket, egész este csak vigyorgok. Ahogy néznek, ahogy nevetnek, amennyi végtelen sok élet van bennük: nekik még minden csoda, minden valami új, ők még hisznek a mesékben, a varázslatban, a felnőttekben. Most így belegondolva, nekem mindig is fontosak voltak a gyerekek, mindig is szívemen viseltem gondjukat, és azt hiszem többek közt ezért is félek az anyaságtól ennyire. Mert ami igazán fontos az embernek, azt egy kicsit félti is önmagától - ami nekem igazán fontos, azt egy kicsit félttem magamtól.

VII.

14 évesen azt se hittem el, hogy a 18-at valaha megélem, nemhogy "felnőtté" legyek. Az igazat megvallva, most se látom igazán magam a jövőben, csak foltokat, maszatokat.

Talán kibírtam és végül igazán hosszúra növesztettem a hajam, amit talán még azóta is hennával festek vörösre. Talán még mindig sokat járok az épp aktuális kedvenc szoknyámban és néha talán pöttyöket is festek még a szemem köré. Igen, nem nagyon hiszek abban, hogy valaha ki fogom nőni önmagam, nem sok esélyt látok rá. Most, innen nézve legalábbis nem. Persze 14 évesen is öröknek tűnt az állandó tűzvész és a levegő hiány, olyan megváltoztathatatlanul magasodott minden körém. Nem mintha most olyan nagyon tiszta lenne a légkör, inkább csak kezdem végre lassan megtanulni mikor és hol érdemes levegőt venni.

Mert tüntetni kell járni, hogy talán holnap se szűnjön meg teljesen a világ, de muszáj a saját egészségemre és lelki világomra is figyelnem, mert nem tehetem magamat tönkre abban, hogy "világot mentek". Mindent meg kell tennem az álmaimért, mert még csillagos az ég és még nem felejtettem el a Kisherceget sem, de mégis hogy lehet épp ésszel ezt csinálni egy olyan szakmában, ami vagy széthulló félben van, vagy már teljesen szétesett, csak még nem szóltak róla. Többet akarok tudni, de úgy érzem, minél távolabb kerülök a tudatlanságtól, annál nyomorultabb leszek. Élni akarok, látni a világot, szeretni, teremteni, nevelni, segíteni, védeni, élni, élni akarok, de úgy érzem a talpam alatt, szemem láttára hullik szét a Föld. A valóság, amit megismertem, megszűnni látszik és egyre inkább úgy érzem nem tehetek ellene semmit; mégis, így vagy úgy, de minden nap egyre hangosabban nevetek.

Ezek pedig nem csak jelenem meghatározói: ezek eddigi felnövés történetem szerves részei, ezt már soha semmi nem lesz képes levakarni rólam. Az Élni vágyás és az Élhetetlenség alapvetése két rozsdás tartóoszlopom, amire épül mindenem. Ez az én valóságom. Ez az eddigi és jövőbeli életem legbelső, *legvöröslőbb* essenciája, azt hiszem. Az ellentétek összefeszülésében születő égizene, minek közepén mozdíthatatlanul ott állok ÉN. *Milyen szép, milyen fájdalmas, milyen költői!* Ez van. Ebből kell főznöm a mindenkori sebemre gyógyírt és egyben a napi betevőm, történjen bármi.

Félek - és szeretem, nagyon szeretem a barátaim. Sokszor nem tudom mit tegyek, mit tehetek még - és még mindig ugyanazt a receptet sütöm, ami évekkal ezelőtt úgy bevált. Megyek, haladok és bízok, próbálok bízni abban, hogy minden év tavasz-nyár-ősz és nem csak tél, de egyszerűen maga ellen érvel minden adandó alkalommal az emberiség. Mégis itt vagyok és továbbra is kérlelhetetlenül élek. Visszavonhatatlanul *mégis* (itt) vagyok.